

sidde i uskiftet Bo. Øvrigheden vil vel i Reglen være villig til at give hende denne Bevilling, men den giver hende dog ikke den Ret, Manden har. Efter den faar hun kun Ret til at sidde i uskiftet Bo, indtil Børnene ere 18 Aar. Efterhaanden som de blive saa gamle, skal hun skifte med dem, og hvis de ved Faderens Død allerede ere over 18 Aar, skal hun have deres Samtykke til at hense i uskiftet Bo. Det er altsaa langt fra, at hun med denne Attest kan opnaa den samme Ret, som Manden har, saa der kunde være god Grund til ogsaa at skaffe hende denne Ret, ganske afset fra, at der ikke er mere Grund til, at Hustruen skal skaffe Attest for at være huslig og forstandig, end at Manden skal det. Det er en Erfaring, som vistnok alle Medlemmer af dette Ting, som kende til Forholdene paa Landet, ville bekræfte, at er der nogle, der kunne anses for solide og vederhæftige til at bestyre Ejendomme, er det Enker. Jeg mindes en Ytring af afdøde Landstingsmand Thomas Nielsen, der gik ud paa, at hans Erfaringer som Medlem af Bestyrelsen for Husmandskreditforeningen i Jylland var den, at intet Pant var bedre sikret end det, der var i en Enkes Hænder. Jeg tror, at en Enkemand, i alt Fald lige saa fuldt som en Enke, burde have Forpligtelse til at skaffe en saadan Attest for huslig og forstandig Vandel. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) kom ind paa et Spørgsmaal, der sikkert ligger noget uden for denne Sag — deri tror jeg, den højtærede Minister har Ret — nemlig Beskatningsspørgsmaalet. Jeg er her ganske uenig med det ærede Medlem, idet jeg slet ikke anser det for uretfærdigt, at den Hustru, som har Særindtægter — naar hun overhovedet skal være skattepligtig — ogsaa faar samme Ret som enhver anden skattepligtig til at nyde det Fradrag, saadanne have, men navnlig bør det gælde, naar denne hendes Særindtægt indvindes ved hendes personlige Arbejde, idet hun saa naturligvis maa holde en kostbarere Medhjælp hjemme end ellers, hvorved den Indtægt, hun faar, ikke bliver nogen ren Nettoindtægt. Jeg skal dog ikke komme dybere ind derpaa, da jeg ikke ser det Forbindelse med det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem vilde finde Forbindelsen derimellem i Mandens Raadighed over Særejet, men i den Henseende er Forholdet ganske det samme efter det foreliggende Lovforslag som efter den gældende Lov. Jeg tror, at dette Spørgsmaal bedst

kan tages under nærmere Forhandling, naar Indkomstskatteloven en Gang kommer for.

Justitsministeren (Rump): I Anledning af mine Bemærkninger om Retten for Mandens Kreditorer til at holde sig ogsaa til de faste Ejendomme, som ere indbragte i Fællesformuen af Hustruen, udtalte det ærede Medlem (Svend Høgsbro), at i saa Tilfælde vilde den Ret, som er given Hustruen ved, at hendes Samtykke kræves til Dispositioner over den faste Ejendom, nærmest blive en Skinrettighed, og at man burde gøre den samme Regel anvendelig paa saadanne medbragte større Værdier, som der gøres med Hensyn til Indtægt, der er erhvervet ved hendes selvstændige Virksomhed. Men der er en væsentlig Forskel mellem, hvad der er erhvervet ved selvstændig Virksomhed, og hvad der allerede forefindes. Det første er noget, man ikke altid kunde paaregne for Ægteskabets Indgaaelse, og fandtes den, paagældende Bestemmelse da ikke i Loven, vilde der i de fleste Ægteskaber, hvor Konen selv erhverver og er nødt til at erhverve, bestaa Formuefællesskab og Hustruen altsaa ingen Sikkerhed have for Dispositioner fra Mandens Side. Anderledes stiller det sig med den indbragte Ejendom. Man maa jo erindre, at hvis dette Forslag bliver til Lov, er Forholdet for saa vidt ændret fra det bestaaende, at det beror paa de paagældende Ægtefæller selv i Forbindelse med deres Forældre at træffe en hvilken som helst Bestemmelse med Hensyn til Formueforholdene, der overhovedet kan tages, uden at man derved kommer i Strid med Loven. Der behøves ikke nogen Godkendelse af Ægtepagten, naar den er indgaaet før Ægteskabet. De kunne altsaa ordne Forholdet, som de ville, og hvis de ville, have de Anledning til at træffe Bestemmelser til Fordel for Hustruen med Hensyn til de Ejendomme, hun har, eller maatte have i Vente. Men vil man ogsaa fastholde Hustruens Ret, hvor en saadan Bestemmelse ikke er truffen, og hvor den indbragte Ejendom altsaa hører Fællesboet til, og vilde man der forlange, at Mandens Kreditorer ikke skulde kunne holde sig til denne Ejendom, maatte man ogsaa konsekvent bestemme, at Hustruens Kreditorer ikke skulde kunne holde sig til de Bestanddele af Fællesformuen, som bestaa af Ejendomme, indbragte af Manden. Men kommer man først til at faa den Slags Regler, havner man i det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valg-